

ράξενος», ἐν Ὀδησσῷ 1896 (ρωσσισί, μετὰ ἀγχίνου ἐρεύνης περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων τοῦ Σαχλίκη, σχολίων σπουδαίων καὶ γλωσσαρίου).

2. Βοηθήματα: E. Legrand, *Bibl. hell.* 2 (1885) 262. — Διορθώσεις ὑπὸ Σ. Δ. Παπαδημητρίου ἐν Βυζαντ. Χρονικοῖς 1 (1894) 649-656. Ἀνετυπώθησαν ἠϋξημέναι ἐν τῇ μνημονευθείσῃ ἐκδόσει σελ. 193-226.

3. Ὄνομα: Τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα Σαχλίκης εὑρίσκεται ἐν τινι κρητικῷ ἐγγράφῳ τοῦ ἔτους 1206. *Acta et diplomata graeca medii aevi ediderunt Miklosich et Müller* 6 (1890) 151.

344. Συμβουλευτικὸν ποίημα πρὸς γέροντα μνηστῆρα: Περὶ γέροντος νὰ μὴ πάρῃ κορίτσι, ἀνωνύμως φερόμενον ἐν κώδικι βιενναίῳ 244, ἐκ στίχων ὁμοιοκαταληκτούντων πολιτικῶν 198, περιγράφει μὲ σοβαρότητα ἐν πάσῃ ἀηδεῖ λεπτομερεία τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τοῦ γάμου γέροντος καὶ νεαρᾶς κόρης. Καὶ ἐνταῦθα (στίχῳ 74-79) εἰσάγεται ὁ Χάρος τῆς λαϊκῆς μυθολογίας (πρβ. §§ 345-347, 349). Τὸ εὐτελὲς ποίημα ἐγράφη ἐν τέλει τοῦ 15' ἢ ἐν ἀρχῇ τοῦ 15' αἰῶνος καὶ δὴ πιθανῶς ἐν Κρήτῃ.

1. Ἐκδοσις ἀρχικὴ ὑπὸ W. Wagner, *Carmina* σελ. 106-111. — Πρβ. § 313, 11.

2. Περὶ τῆς ἀρχαίας ιδέας, ἣτις ὑπόκειται εἰς τὸ ποίημα, πρβ. τὴν γνώμην τοῦ Μενάνδρου Γέρον γενόμενος μὴ γάμει νεωτέραν (*Menandri et Philemonis rel. ed. A. Meineke* ἐν Βερολίῳ 1823 σελ. 316 στίχ. 110), τὴν μακρὰν ἐξήγησιν παρὰ Γεωργιλλᾶ, Θανατικὸν τῆς Ρόδου στ. 396-445 καὶ τὴν νεοελληνικὴν παροιμίαν: Ἄντρας γέρος, γυναῖκες νιές, κάνουν πάντα κακὴς δουλιές. I. Βενιζέλου Παροιμίαι δημῶδεις, β' ἐκδόσεως, ἐν Ἐρμουπόλει 1867 σελ. 20, 261.

345. Ἡ Ρημάτα κόρης καὶ νέου σώζεται ἐν κώδικι ἀμβροσιανῷ Υ89 sup. καὶ ὄχι τόσον πλήρως ἐν κώδικι βιενναίῳ 244, σύγκριται δὲ ἐξ 198 πολιτικῶν στίχων ὁμοιοκαταληκτῶν. Τὸ ποίημα τοῦτο εἶνε γνήσιον ὑπόδειγμα τῆς δημοστικῆς ποιή-

